

ging mijn hart uit naar Betsy; arme eenzame soldaat die haar last van strijd en schuld gedragen had, als wij allen . . . strijd en leed waar ik niets van wist, zeker ook wel troost die ik niet kende. Een mensch; armzalig; dapper . . . Een gebed groeide warm uit mijn hart: dat Liefde haar mocht ontvangen als zij . . . vannacht . . .

Ik liet de papieren op tafel liggen en ging naar bed. Ik sliep onverwacht vast, voor het laatst in het ouderwetsche bedje. Den volgenden morgen zag ik mevrouw Roessing niet. Ze had tot bijna 's morgens bij de zieke gezeten en was nu gaan rusten. De dood was nog niet gekomen . . .

Leida hilde toen ik wegging, overstuur door de nare dagen; ze keek mij na toen ik, mijn handkoffertje in de hand door de stille straat wegstapte. De torenklok sloeg tien, nuchter in den dagelijkschen ochtend. Het duurde nog een dag voor Betsy stierf; ik was al weg uit B. — en kreeg een briefje van Leida. Van Mevrouw Roessing hoorde ik niets meer tot ik kort geleden in de krant las dat zij bij een auto-ongeluk in Duitschland, waar zij woonde, omgekomen was . . .

